

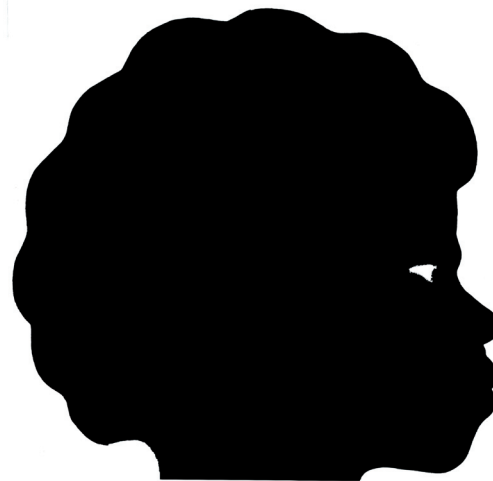
Adwoa, kvinna

Jag tänker att man måste vara som ett ungträ, att i blåsten böja sig men samtidigt vara nog stark för att inte knäckas. Och sedan när blåsten försvunnit reser man sig igen. Jag tänker att det är viktigt att stå kvar där man står. Att inte rusa iväg med flocken bara för att de andra rusar mot det som nu ser bättre ut – när alla kommer fram dit är det trängsel där medan jag som stod kvar vet vad jag har. Jag tänker det är viktigt att ta saker med ro, för endast med ro kan man tänka klart. Sedan tänker jag att jag inte är någon annan än Adwoa och även jag kan knäckas, rusa iväg och bli orolig, men jag tänker att det inte är min avsikt. Jag tänker att det är mitt lugn mot mina systrar och bröder som gör att jag inte kan vara lugn mot mig själv och låta bli att klia mina händer. Jag tänker att jag kan lugna mina nära.

Emeka, man

Jag tänker att man inte skall vara rädd för det nya. Många är rädda för det nya bara för de dåliga sakerna som följer med det men jag tänker att jag även måste våga se vad de nya sakerna kan ge. De gamla traditionerna har förvisso alltid fungerat men jag tänker att de nya kanske kan fungera bättre. Jag tänker att det är viktigt att vara mån om familjen och sammanhållningen. Ingen individ är så viktig att den går före släkten, inte ens jag själv. Min kusin Kagiso tror att hon gör det, går före alla andra, och jag tänker att det vore bra om hon skulle kunna komma in i gemenskapen igen. Jag tycker jag är trevlig och snäll mot henne men hon tar mina försök att sporra henne till att hitta en man som hån. Jag tänker att det vore konstigt om jag som är ogift skulle håna någon annan ogift och samtidigt undrar jag om någon kvinna skulle vilja ha mig, jag som sveltas så mycket. Jag tänker att jag motverkar stiltje hos mina medmänniskor.

Farai, man

Jag tänker att man måste hjälpa andra som har det svårt. Många vårdade mig och utan deras stöd skulle jag idag inte vara den jag är. Jag tänker att även om min arm aldrig blir helt bra efter hästens spark så har jag återhämtat mig från febersjukan. Det är så mycket lättare att njuta av livets glädjeämnen när man en gång hållt på att ryckas ifrån dem och jag tänker att jag måste låta mig njuta. Trots att min högra hand inte längre lyder mig tänker jag inte sluta med mitt kall. Jag har lärt mig att kasta spjutet med vänster arm och binder in armen när jag skall smyga. Jag har gått stark genom motgångarna och visa för alla andra i byn att jag kan arbeta och hjälpa till lika mycket som de. Varje jakt är jag med på och jag tänker att om jag får prata om det jag har lyckats gjort så kommer andra se att det jag gör är bra. Jag tänker att jag går stark genom motgångar.

Masego, Kvinna

Jag tänker att innerst inne vill alla väl. Varför skulle någon vilja något illa kan jag inte förstå. Vad vore poängen med det? Jag tänker att jag är uthållig och att jag alltid slutför det jag har påbörjat. När jag är med gör vi alltid klart arbetet innan vi börjar med leken. Jag tänker att mitt folk är lika uthålligt som jag, att vi måste bli klara med det vi gör nu innan vi kan gå vidare. Jag tänker att den glädje jag känner över min nya hydda är sann. Jag har tur som får en ny hydda när min syster inte har fått någon. Har man en egen hydda är man tursam för med hus kommer kärlek. Jag hoppas att den skall komma snart så mitt rum inte behöver kännas så ensamt längre men jag kan vänta. Jag tänker att jag är uthållig.

Masego-

- Farai

Emeka-

- Adwoa